

om, at Løsgængere og Bøttere mest søgte ind til Kjøbstæderne, og at dette foranledigede en Del Udgifter, som særligt vilde falde paa Kjøbstæderne. Det tror jeg ikke forholder sig saaledes. Grunden til, at der bliver Færre straffede i Landjurisdiktionerne for Løsgængeri og Bøtteri, er efter min Formening den, at man paa Landet ikke har det Polititilsyn, som man har i Kjøbstæderne, og derfor kan Bøtteri og Løsgængeri langt bedre florere paa Landet, end det kan i Kjøbstæderne. Der er vel ogsaa en anden Aarsag, idet Landbefolkningen isølge Traditionen tænker: Herre Gud, hvorfor skulle vi anholde den og den, lad os give ham en Gave og saa lade ham gaa. Deri tror jeg nærmest at maatte søge den Forskjel, der synes at være mellem Anholdelserne i Kjøbstæderne og paa Landet. Naar de Herrer tale for, at Bøttere skulle udsone deres Straf i Arbejdsanstalter i Stedet for med Vand og Brød, kunde det være, at det isølge Traditionen vilde anses for mere vanærende, at straffes paa Vand og Brød end i en Tvangsarbejdsanstalt. Jeg er ganske enig med en æret Taler med Hensyn til Slutningen af § 33, Bestemmelsen om de Personer, der isølge § 10 skulle affone Underholdningsbidragene, at man virkelig ikke skal være altsor omsindbet overfor dem, der undslaa sig ved at erlægge Alimentsbidrag til deres uegte Børn; thi i de fleste Tilfælde, hvor en uheldig Kvinde ikke kan faae noget af Børnefaderen, er det Modvillighed, der er Skyld deri, og det vil være en meget væsentlig Klemme paa en saadan Mand, naar han veed, at han skal affone sin Straf i en længere Tid i en Tvangsarbejdsanstalt; thi han vil da ganske simpelt kunne gjøre det Regnestykke, at medens han sidder og kuffelurer der i længere Tid, kan han i samme Tid fortjene de Penge, han skal give til sit Barn. Medens jeg har Ordet, kan jeg ikke undlade at gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til de Angreb, der ere gjorte paa Udvalgets Forslag om en Omredaktion af dette Kapitel. Den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig) kom i sin Kritik over dette Arbejde til at nævne, at det i Udcastet var bestemt, at Fattige ikke længer maa forsyrges ved at gaa paa Omgang. Dette er naturligt, da det er en usorvarlig Forsyrgelsesmaade. Men Udvalget har tilføjet, at det ogsaa maatte være utilstedeligt at bortlicitere Saadanne til Forsyrgelse, og det tror jeg ligeledes, at Udvalget har Ret i; thi det er altsor saarende for den menneskelige Følelse, at saadanne Trængende ved et Sammenlæg skalde tilflaae Kreti eller Pleji, eller hvem der vilde tage dem paa de billige Betingelser. Naar saa forøvrigt det ærede Medlem vil gaa ud fra, at der var noget usorvarligt ved vor Fattigforsyrgelse, har han Ret i nogle af sine Betragtninger, navnlig den, at den Fattige paa overordentlig mange Steder ikke forsyrges paa den mest humane Maade, men det har Udvalget jo ogsaa haat Die for ved

at foreslaa et Tilsyn. Thi her kommer den Betragtning frem, som den ærede Minister ganske rigtig fremhævede, den principielle Forskjel, der er mellem Lovforslaget og Udvalget, at Ministeren vil have instruktive Bestemmelser, der skulle gjælde ens for alle Kommuner, medens Udvalget anser dette for ubeldigt, fordi man ikke kan foreskrive saadanne instruktive Bestemmelser, der absolut passe paa enhver Kommune, det maa man overlade til de Mænd, der kjende de kommunale Forhold. Ved Siden deraf kan man have et Statstilsyn — og man kan gjøre dette saa stort man vil, det skal jeg ikke indvende Noget imod — til at paase, at Kommunerne opfylde deres Forpligtelser inden Lovens Grændser. Naar den ærede Minister omtalte de usle Fattighuse, saa kan det ikke negtes, at der paa enkelte Steder er temmelig ringe Lokaler for Fattiglemmerne, og at disse Lokaler ere temmelig overfyldte, men paa den anden Side maa det bemærkes, at hvad der meget har hæmmet, at man er kommen til at faae bedre Lokaler, er, at man har foreskrevet Kommunerne, hvorledes de skalde bygge, at de skalde bygge Palatser. Derved ere mange Kommuner blevne affrækkede fra at bygge nye Fattighuse, thi disse skulle naturligtvis være i beboelig Stand, men man kan ikke fordrø, at en Kommune skal opføre saadanne Bygninger til Fattighuse, som man næsten ikke kjender i Sognet, man kan ikke fordrø, at Fattiglemmerne skulle bo bedre end Flertallet af Kommunens Beboere. Naar den ærede Minister ved at holde paa sit System, søgte at lægge Vægt paa, at der absolut skal være Fattiggårde og Fattiganstalter, saa tror jeg ikke, det er heldigt eller rigtigt, thi der er maaste mange Trængende, som hellere vilde lide Nød, end sættes ind i saadanne Anstalter. Naar f. Ex. gamle Folk enten selv have deres Bolig eller have en Leiebolig, som de kunde vente at beholde deres Levetid, og hvortil de ere vante, saa vilde det være Synd mod dem, om de absolut, naar de vilde have Understøttelse, skalde tvinges ind i en Fattiganstalt. Saadanne Folk bør saa vidt muligt forsyrges i deres Hjem, ikke at tale om Familier, som sidde med Børn, mod hvem man kan gjøre en sand Belgjerning ved at understøtte dem i deres Hjem, medens det vilde være affrækkende for dem, naar de skalde sættes ind i en Arbejdsanstalt. Man kan vel ikke sige, at Fattigforsyrgelsen er en fulstændig kommunal Sag, thi det er ogsaa en Statsag, men den maa nærmest behandles som en kommunal Sag, og det maa efter min Mening gjælde ved alle kommunale Indretninger, det være sig Fattigvæsen eller Skolevæsen, at man lader Kommunerne bevæge sig saa frit som muligt indenfor Lovens Grændse og indretter saadanne kommunale Anstalter efter ethvert Steds særlige Forhold, men at Staten tillige derved sætter et alvorligt Tilsyn, som paaser, at Kommunerne opfylde deres Forpligtelser indenfor Lovens Grændser.